

LISA BJERRE & SUSAN CASSERFELT

SUOMENTANUT TARJA LIPPONEN

LINJALLA

LÄHETTÄJÄ TUNTEMATON

JOHNNY
Kniga

LISA BJERRE & SUSAN CASSERFELT

**LÄHETTÄJÄ
TUNTEMATON**

LINJALLA-SARJA

Suomentanut Tarja Lipponen

Johnny Kniga • Helsinki

© Lisa Bjerre ja Susan Casserfelt 2023

Ruotsinkielinen alkuteos: *Okänd avsändare*, Piratförlaget, Tukholma 2023

Published by agreement with Hedlund Agency

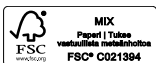
Suomenkielisen laitoksen © Tarja Lipponen ja Johnny Kniga 2024

Johnny Kniga

An imprint of Werner Söderström Ltd

ISBN: 978-951-0-48011-3

Painettu EU:ssa

TIISTAI 21. KESÄKUUTA

Malle

Malle tunnisti miehen heti. Puolipitkät hiukset olivat tutusti poninhännällä, mutta hiusraja oli paennut entistä kauemmas ja tukka harmaantunut. Malle halasi Svantea pikaisesti ja istuutui. Vuodet olivat painaneet jälkensä hänen vanhan mentorinsa kasvoille. Mies oli ainakin kaksikymmentä vuotta Mallea vanhempi, viisissäkymmenissä. Kädessä sillä oli tuoppi ja henki haisi viinalta.

”Oletko jo saanut vakipaikan?” Svante kysyi tervehdysfraasien jälkeen.

Tarjoilija tuli pöytään ja Malle sai hetken miettimisaikaa. Hän kysyi, millaisia oluita paikassa oli, mutta päätyi tilaamaan tuopin.

”Otatko toisen?”

Svante kohotti peukaloaan. Kynsinauhat olivat repaleilla. Malle muisti, että mies pureskeli niitä, kun oli hermostunut.

”Sain vakipaikan syksyllä”, Malle sanoi, kun tarjoilija oli lähentenyt.

Svante vihelsi.

”Ketä jouduit panemaan?”

Malle kivettyi. Mitähän Svante oli kuullut? Mies viskasi päätänsä taakse ja nauraa hohotti.

”Et kai sentään loukkaantunut? Heikun keikun ja onneksi olkoon.” Svante kohotti tuoppiaan ja joi.

Tarjoilija toi kaksi piripintaan täytettyä tuoppia. Aurinko hohti vaahdossa ja he kilistivät. Malle riisui takkinsa ja tunsi auringon ihollaan. Oli juhannusta edeltävä tiistai ja meteorologit olivat luvanneet kaunista säätä koko viikoksi. Hän otti pari siemausta, tunsi alkoholin kihisevän kropassa. Nojautui taaksepäin ja rentoutui.

”Miten Ahterissa menee?” Svante tiiraili häntä. Ylähuuli oli kasvattanut ohuet vaahtoviikset.

”Vanhaan malliin”, Malle sanoi.

”Eli siis helvetillinen härdelli päällä”, Svante myhäili. ”Ketkä on nostettu piippuhyllylle pölyttymään?”

Malle mietti, miten paljon voisi kertoa. Hän piti Svantes-ta mutta ei halunnut sotkeutua äijän konflikteihin. Svante oli musta hevonen.

”Käytätkö tätä johonkin juttuun?” Malle kysyi.

”Mitä että?” Svante näytti yllättyneeltä. ”En, en. Olen vain utelias. En mä siksi halunnut tavata.”

”No miksi sitten?”

Svante heilautti vähätellen kättään. ”Vastaa ensin.” Se maistoi oluestaan ja katseli ympärilleen. Tuoli oli käännetty niin, että siitä näki torille. Svanten terävä katse pyyhkäisi yli ihmisten, jotka kävelivät Lagaplanilla. Heidän vieressään pulputti suihkulähde. Svante puristi lujaa tuolin käsinojaa. Näytti kireältä.

”Oliko Ella Berg Ahterissa samaan aikaan kuin sä?” Malle kysyi.

”Joo. Tyylitaju kohdillaan mutta arviointikyky hörppää.”

Vähän niin kuin sullakin, Malle ajatteli.

”Nykyään Berg päivittää ikuisuusaiheita viihteeseen.”

”Ei helvetti.” Svanten katse harhaili. ”Mitä se on tehnyt?”

”Surkeita lukuaikoja monta kuukautta putkeen. Tatsi katosi äitiyslomalla. Pomojen kärsivällisyys lopahti viime kuussa.”

Mallea puistatti, kun hän ajatteli kollegan kohtaloa. Yhtenä päivänä oli vakipaikka Aftonpressenin uutistoimituksessa, seuraavana ei. Poissa silmistä.

”Miksi halusit tavata mut?” Malle kysyi.

Svante kohotti kulmiaan. Käsi puristi tupakka-askia.

”Luulin opettaneeni sulle, että tutkivaan journalismiin tarvitaan kärsivällisyyttä.”

Tuli hiljaista. Svante pyyhki taas toria katseellaan kuin olisi tarkastanut kaikkien ohikulkijoiden kasvot. Kuusi vuotta sitten se oli ollut vierailevana luennoitsijana Mallen vuosikurssilla toimittajakoulussa. Luennon jälkeen Malle oli mennyt kysymään yhdestä Svanten skuupeista. Tekosyy päästä puheisiin ja konkari oli nielaissut koukun. He olivat tavanneet silloin tällöin oluen merkeissä, puhuneet työstä ja journalismista ja jauhaneet paskaa alasta. Svante oli neuvonut, miten uralla pääsee eteenpäin, ja Malle oli kuunnellut. Ja nyt hänellä oli vakipaikka Ahterissa. Hän sai kiittää Svantea paljosta.

”Mulla on vireillä yksi juttu”, Svante sanoi.

Jokin muuttui miehen silmissä ja Mallea kylmäsi. Svante oli aikoinaan ollut yksi parhaista. Ehkä sillä oli taas tekeillä jokin iso paljastus. Malle kumartui lähemmäs ja tunsi pulssinsa kiihtyvän.

”Kerro”, hän sanoi.

”Ensin rööki.” Svante kopautti askista kaksi rypistynyttä tupakkaa, sinistä camelia. ”Ei Mackan pane pahakseen, jos vedetään tässä sauhut”, Svante sanoi ja katseli kuppilan omistajaa, joka tarjoili olutta pöytään vähän matkan päässä.

Nahkatakki natisi, kun Svante kumartui antamaan Mallelle tulta. Malle veti henkoset ja tunsi nikotiinin ampaisevan kroppaan.

”Tarvitsen apuasi. Mähän olen nykyään omillani...” Svante sanoi hidastellen. ”Mulla on iso juttu, niin iso, etten voi julkaista sitä itse. Mun on saatava se näkyvästi ulos, Ahterissa.”

”Se voi olla hankalaa.”

Svante naputteli ärtyneenä pöytää. ”Siksipä sä autat mua.”

Malle imaisi pitkät savut, tunsi tupakan lämpenevän sormissaan.

”Tarvitsen jonkun, jota uutispäällikkö kuuntelee.”

Malle tarkasteli miehen pureskeltuja kynsinauhoja, tupakkaaskia puristavaa kättä. Olikohan Svantella oikeasti jotain?

”Kerro, mitä sulla on, niin voin viedä asiaa eteenpäin”, Malle sanoi.

Svante pudisti päätään.

”Mä haluan itse päästä esittämään hissipuheen.”

”Jotain sun on annettava mulle”, Malle sanoi. ”Että tiedän, että sulla oikeasti on jotain.”

Svante tumppasi tupakan maahan.

”Voin antaa tiedon, jonka voit tarkistaa”, se sanoi.

Malle nousi. Tuolinjalat raapivat kivilaattoja.

”Mieti sitä, kun mä käyn vessassa”, Malle sanoi.

”Tuo pari tuoppia tullessasi.”

Vessassa Malle mietti Svanten sanoja. Jos se oli päässyt skuurin jäljille, se olisi Svanten ensimmäinen vuosiin.

Svante Blomgren oli ollut Ruotsin median isoja nimiä mutta ei ollut enää vuosiin kirjoittanut lehtiin jouduttuaan skandaaliin, jonka media oli nokkinut puhtaaksi. Svante kirjoitti vain Facebookiin, jossa sillä oli sivunsa, kovaääninen ja kiistanalainen. Alalla vanhaa konkaria kutsuttiin halveksuen mobiilimaksujournalistiksi, koska sen tulot koostuivat joukkorahoituksesta, lukijoiden lahjoituksista.

Mies oli menettänyt maineensa, työpaikkansa ja ehkä jopa arvostelukykynsä. Svanteen luottaminen oli riski.

Vessasta Malle suuntasi baaritiskille. Mackan valutti hänelle kaksi pitkää.

Malle kuljetti varovasti tuoppeja kohti ravintolan terassia. Svante näpläsi puhelintaan, kohotti katseensa suoraan Malleen. Kun mies näki tuopit, kasvot sulivat hymyyn.

Torin suunnasta lähestyi kovaa vauhtia skuutti. Ajajalla oli huppu silmillä, vaikka oli aurinkoinen päivä. Malle tarkasteli hahmoa, kun käveli Svanten luo täpötäydet tuopit käsissään. Tyyppi oli ajamassa sähköpotkulaudallaan suoraan terassille.

Malle oli parin askeleen päässä pöydästä, kun tyyppi jarrutti. Skuutti rämähti maahan. Tyyppi veti jotain takataskustaan.

Pistoolin.

Malle jähmettyi kesken askeleen. Hän kuuli lasin helinää, kun hänen otteestaan irronneet tuopit putosivat maahan.

Skuuttityyppi osoitti aseella Svantea. Joku kirkui. Svante yritti päästä tolpileen mutta ennätti vain puolitiehen, kun laukaus jyrähti.

Lina

Tehtävä havahdutti Linan kesken rauhallisen työpäivän. Katse terävöityi, sydän alkoi jytistä rinnassa ja sireeni huutaa katolla. Laukauksia ravintolassa Bagarmossenissa. Kotikulmilla ei ammuskeltu ensi kertaa mutta nyt laukauksia vaihdettiin keskellä toria. Se aiheutti vaaraa sivullisille.

”32-1070 on neljän minuutin päässä, kuuntelen”, Lina ilmoitti keskukselle.

Heillä oli hyvä sauma ehtiä paikalle ensimmäisten partioiden joukossa. Keskus oli ilmoittanut, että kohteessa oli tilanne päällä ja se sai adrenaliinin virtaamaan. Tekijä voitaisiin saada

heti kiinni. Keskus pudotteli tietoja sitä mukaa kun he lähestyivät.

”Yksinäisen miehen nähty lähtevän paikalta... tietojen mukaan ampuja on paennut sähköpotkulaudalla. Ravintolan nimi on Cappan mutta markiiseissa lukee ’Baari ja ravintola.’”

”Sehän on ihan sun naapurissasi. Kuulostaa jengiammuskelulta”, sanoi Ronaldo, joka ajoi.

”Outo paikka jengien yhteenotolle”, Lina sanoi.

Hän oli muuttanut takaisin nuoruusmaisemiensa Bagarmosseniin edellisvuonna ja asui vain parinsadan metrin päässä ammuskelupaikasta. Cappan oli ravintola, jossa vanhat ihmiset saivat murtauduttua yksinäisyydestään oluella tai lasillisella viiniä. Asiakaskunnasta valtaosa oli alkoholisteja.

”Äiti käy siellä joskus”, Lina sanoi.

He rullasivat Bagarmosseniin samaan aikaan kuin toinenkin partio. Lina tunnisti partiosta Emelie Hårdin ja toisen kollegan Farstasta. Hän viittoili Ronaldolle suuntaa kohti ravintolaa. Ronaldo oli heistä neljästä virkaiältään vanhin ja johtaisi tilannetta, joten se antoi muutaman lyhyen käskyn. He varmistivat Lagaplanin, ostarin vanhan osan, selät vastakkain, aseet esillä. Torilla oli epätavallisen hiljaista. Ihmiset kiirehtivät pois hartiat korvissa ja pelko silmissä. Joitain ryhmiä oli jäänyt paikalle, kurkottelevien hahmojen yläpuolella näkyi ojennettuja käsiä, joissa kiitteli kännyköitä. Ampuja oli jo varmaan ehtinyt kauas skuutillaan, jäljittämiseen tarvittaisiin koiria ja helikoptereita. Silti ei ollut mahdotonta, että tekijä tai sen rikoskumppani oli jäänyt paikalle.

Kaikki katseet kohdistuivat Cappanin suuntaan. Lina havaitsi, että terassin tuolien välissä makasi joku. Kun he ehtivät lähemmäs, hän näki, että pöytä oli kumollaan miehen päällä. Jalat eivät liikkuneet. Vieressä kimmelsi särkynyt oluttuoppi. Harmaalla katukiveyksellä valui tummanpunainen paksu neste. Emelie

kyykistyi ruumiin vierelle ja Lina käveli lähemmäs. Mies makasi kyljellään takaraivo Linan suuntaan. Lina arveli, että miestä oli ammuttu kasvoihin. Hiuksissa näkyi tahmeaa punaista ja poski oli veressä. Harmaasta poninhännästä päätellen mies oli paljon vanhempi kuin jengien tyypilliset uhrin. Jokin ei täsmännyt.

Torille ajoi hiljaa ambulanssi ja Lina kohotti katseensa. Kaksi ensihoitajaa kiirehti paikalle. Lina arveli, että ne tuskin pystyisivät tekemään paljonkaan miehen hyväksi.

”Katso, onko muita loukkaantuneita”, Ronaldo sanoi.

Lisää partioautoja kollegoineen tuli paikalle, ilmoittautui tehtävään ja Ronaldon komennukseen. Terassin toisen pöydän luona makasi kaksi hahmoa pitkänään kädet pään suojana. Oli-ko niihinkin osunut? Lina meni lähemmäs ja kuuli Ronaldon määräävän uudet kollegat tutkimaan ravintolan.

Maassa makaavista miehistä toinen piteli päätään. Sormien välistä näkyi harmaata tukkaa. Lina arvioi, että miehet kuuluivat Cappanin kanta-asiakkaisiin ja olivat vain sattuneet olemaan ammuskelupaikalla. Ronaldo ja muita kollegoja kerääntyi ravintolan ovelle.

”Poliisi”, Ronaldo huusi ovelta. Hetkeä myöhemmin kollegat menivät sisään aseet esillä. Kuulokkeesta kajahti pian lyhyesti: ”Varmistettu!”

Lina kyykistyi toisen maassa makaavan miehen puoleen, punakat silmät päyylivät häntä. Miehet olivat kai heittäytyneet maihin, kun kuulivat laukauksia. Maahan roiskuneen oluen ja lasinsirujen seassa ei näkynyt verta. Lina auttoi miehen jaloilleen ja vieressä maannut juomaveikko kömpi pystyyn omin avuin. Lina tarkasteli miehiä, ja nämä näyttivät olevan ainakin päällisin puolin ehjiä. Vaatteet vain olivat päässeet likaantumaan.

”Oletteko te kunnossa?”

Toinen miehistä nyökkäsi mykkänä, toinen sai aikaan mu-minaa, jonka Lina tulkitsi myöntäväksi vastaukseksi.

”Näittekö ampujan?”

Kumpikin pudisti päätään. Sokki oli vienyt puhekyvyn, Lina uumoili. Kai niiden oli jotain täytynyt nähdä, kun miestä ammuttiin vain muutaman pöydän päässä? Jolleivat olleet vain tuijotelleet tuoppeihinsa.

”Menkää sisään istumaan”, Lina kehotti miehiä. ”Tulemme pian ottamaan teiltä tiedot ylös.”

Ehkäpä muisti vielä virkistyisi.

Torille kerääntyi yhä enemmän ihmisiä. Uteliaat olivat taas tuudittautuneet tavanomaiseen turvallisuudentunteeseensa ja liikehtivät lähemmäs. Ronaldo levitti kätensä pysäyttääkseen muutaman nuoren ja Lina meni avuksi.

”Hajaantukaa”, Lina sanoi kovalla äänellä.

Ronaldo ojensi hänelle poliisiteipin. Lina juoksutti teippiä ja paimensi yleisöä tieltään. Yksi ei halunnut siirtyä. Nelikymppinen nainen kuvasi kännykällään terrassialuetta. Kuvasi ammuttua miestä ja maahan valunutta verta. Lina ärtyi.

”Lopeta kuvaaminen, tämä on rikospaikka”, hän sanoi.

”Tämä on julkinen paikka ja mulla on oikeus olla tässä”, nainen kivahti liikahdamatta piiruakaan.

Lina työnsi naisen tylästi tieltään.

Mikä ihmisiä riivasi? Toisaalta ihmisten häätäminen oli samalla niiden punnitsemista. Pian tilanne kääntyisi niin, että heidän piti saada niin monia silminnäkiähavaintoja kuin mahdollista.

Taas kuului lähestyvien sireenien ääntä ja siniset valot pyyhkivät toria.

Ensihoitajat olivat siirtäneet loukkaantuneen paareille ja veivät miehen mennessään. Lina toivoi, että mies jäisi eloon, mutta liikvoja ei kannattanut toivoa, kun osa kallosta puuttui. Liian moni oli menettänyt henkensä ammuskeluissa niinä vuosina, kun Lina oli ollut poliisi. Tämäkin tapaus näytti taas kerran

jengiampumiselta, murheellista kyllä. Uhri tosin ei ollut tyyppillinen nuori jengirikollinen.

Lina jatkoi rikospaikan eristämistä vetämällä teippiä puolikaaren muotoon ravintolan ympärille. Hän työnsi kauemmas ihmisiä, jotka halusivat nähdä edes vilauksen draamasta, ja näki Ronaldon tekevän samaa vähän matkan päässä. Emelietä sitä vastoin ei näkynyt, ehkä se oli puhuttamassa silminnäkijöitä ravintolassa.

Lina kiinnitti teipin torin kesäkoristeeseen, valtavaan vaaleanviolettiin tuoliin. Sitten hän otti suunnaksi vastapäisen thairavintolan edustalla seisovan lyhtypylvään. Ronaldo lähestyi teippeineen toisesta suunnasta. He olivat eristäneet reilun alueen.

Emelie puhkesi puhumaan kuulokkeessa.

”Lina, pääsetkö käymään?”

Lina käveli kappaleen matkaa torilla ja pyyhki hikeä otsaltaan. Kesän lämpö ja adrenaliini puski hikenä ulos.

Hän näki vähän matkan päässä poliisikoira Terrorin ja koiranohjaaja Alicen Fredrik kintereillään. Fredrik katsoi Linaa silmiin ja Linan rinta täyttyi lämmöstä. He olivat olleet yhdessä vasta puoli vuotta, mutta tunne oli aina yhtä vahva. He tervehtivät pikaisesti ja Lina jatkoi kohti ravintolaa. Kumpikin halusi pysytellä ammattimaisena töissä.

Jokin kiilsii ilta-auringossa pyörätelineen luona parin metrin päässä terassipöydästä. Lähempää Lina näki, että siinä oli kaksi hylsyä. Hän ilmoitti havainnostaan Fredrikille ja luovi sitten terassipöytien lomasta tarkkana siitä, että ei liikkunut alueella yhtään enempää kuin oli välttämätöntä. Hän astui hämärään ravintolaan. Asiakkaista useampi itki ja ovensuussa istui äijä, joka puhui itsekseen. Ravintolanomistaja Mackan seisoi kalpeana baaritiskin takana.

Kun silmät olivat tottuneet hämärään, Lina tunnisti muutamia kanta-asiakkaita. Onneksi joukossa ei näkynyt äidin kirkaanpunaista hiuspehkoa.

Emelie seisoi seinän vierellä olevan pöydän luona ja piti kättään lohduttavasti silminnäkiäjän olkapäällä. Vasta lähempää Lina näki, että siinä istui ruskeatukkainen nuori nainen, joka poikkesi ikänsä puolesta kanta-asiakkaista. Sitten Lina näki, ettei Emelie niinkään yrittänyt lohduttaa naista vaan pitää tämän istumassa.

Lina käveli pöydän ääreen valmiina auttamaan hankalan silminnäkiäjän käsittelyssä. Kun hän tavoitti istujan katseen, askellus tyssähti. Kesti hetken ennen kuin hän tajusi, kuka siinä oli. Mitä Malle siellä teki?

Jack

Ummehtunut ilma löi vastaan, kun Jack avasi asunnonoven. Keittiöstä kuuluva kolina paljasti, että hänen vuokraemäntänsä Ulla oli kotona. Jack haisteli epätavallista lemua. Siitä tuli mieleen märkä takki, joka ei ollut saanut kuivua kunnolla.

”Moi moi”, Jack huikkasi, mutta vastausta ei kuulunut. Hän onki huoneensa avaimen esille, avasi oven ja heti sisään päästyään avasi ikkunan tuulettaakseen tilan. Oli hänen vuoroviikkonsa asua kotitalossa lasten kanssa eikä hän ollut käynyt vuokrahuoneessaan kuuteen päivään. Seuraavana päivänä hän palaisi taas alivuokralaisen arkeen ja tilanne raastoi häntä. Jack oli kolmekymmentäkahdeksanvuotias mies, joka oli osa-aikaisen eläkeläisen alivuokralaisena Skarpnäckissä. Ainoa lohtu oli, ettei kukaan tiennyt hänen asioidensa tolaa. Emma kylläkin tiesi, että Jack oli löytänyt kämpän Skarpnäckistä, mutta siinä kaikki. Lapset eivät olleet käyneet kämpillä ja niin oli hyvä.

Jack penkoi komeroa löytääkseen lenkkarit, jotka oli unohdannut ottaa mukaan. Hän leikki joka toinen viikko perhettä

kotitalossa ja teeskenteli, että kaikki oli niin kuin aina ennenkin. Jackin viikkoina Emma asui alivuokralaiskaksiossa Gamla Enskedessä. Asunto oli varmasti viihtyisä, siitä Emma oli taa-
tusti pitänyt huolen. Jack oli ehdottanut, että he käyttäisivät samaa asuntoa lapsettomina viikkoinaan, mutta Emmalle se ei ollut käynyt.

Ajatus ampui kaipauksen nuolen läpi kropan. Päivääkään ei kulunut Jackin kaipaamatta Emmaa lähelleen. Vaimon turvallinen ääni, tapa silittää Jackin selkää, kun Jack teki ruokaa ja Emma halusi koemaistaa kastiketta. Jack kaipasi jopa Emman tapaa viikata vaatteet pikkutarkasti ennen kuin nosti ne kaappiin.

Illalla Jack aikoi siivota talon kunnolla, jotta Emma ilahtuisi, kun tulisi seuraavana päivänä kotiin ja ottaisi taas komennon. Jack halusi, että Emma tuntisi hänen huolenpitonsa.

Lenkkarit löytyivät ja Jack viskasi ne laukkuun. Hän lähti eteiseen ja kiskaisi vessanovea. Se oli lukossa. Keittiöstä kuului yhä kolinaa. Jos vessassa ei ollut Ulla, kuka sitten? Jack kuuli suihkun kohinaa. Oliko Ullalla vieras, joka oli mennyt suihkuun?

Jack käveli keittiöön. Ulla seisoi lieden ääressä selin Jackiin. Jack näki, että parvekkeella oli kuivumassa vaatteita. Iso same-
tinpunainen hame liehui kuin lippu tuulessa. Kosteaa hajua oli vahvempi keittiössä, siihen sekoittui tomaattikastikkeen tuoksu. Epämukava olo liikahteli vatsan tuntumassa, kun epäily alkoi itää.

”Sullako on vieraita?” Jack kysyi tarpeettoman kovaa. Ulla säpsähti.

”Ai hei hei”, Ulla vastasi.

”Kuka täällä oikein on?” Jack kysyi terävällä äänellä.

”Maria”, Ulla sanoi kuin maailman luonnollisimman asian.

Jack tuijotti Ullaa.

”Maria on suihkussa. Tiedätkö, että hänellä on niin vaikeaa, koska lapset ovat vieläkin Romaniassa. Oijoi, käy niin sääliksi

heitä. Voitko kuvitella? Joutua nyt eroon omista lapsistaan sillä tavalla. Näkisitpä, millaisissa oloissa hän nukkuu, telta on kur-sittu häthätää kasaan eikä ole minkäänlaista vessaa.”

Kiukku alkoi kipunoida Jackin rinnassa. Ulla oli taas raa-hannut kotiinsa kerjäläisen torilta! Nainen ei ollut ihan viisas. Jack ei voinut jäädä sinne asumaan, hän ei voinut sietää sellais-ta sontaa.

”Mehän on puhuttu tästä!” Jack sanoi. ”Et voi antaa kaiken-laisten ihmisten juoksennella täällä.”

Ulla mutristi huuliaan. ”Jos ei sovi, voit muuttaa. Sinähän olet poliisi, eikö sinulla pitäisi olla auttamisen halua.” Ulla kääntyi taas lieden suuntaan ja sekoitti muhennosta.

Jack kiehui raivosta mutta hillitsi itsensä. Ensi yön hän nuk-kui kotitalossa, palaisi sitten alivuokralaishuoneeseensa.

”Usko pois, mikään ei ole lähempänä mun sydäntäni”, Jack mutisi ja lähti eteiseen. Suihkun ääni lakkasi. Jackille tuli kiire saada kengät jalkaan ja päästä porraskäytävän puolelle.

Puhelin soi, kun hän oli portaissa. Soittaja oli Lasse, Jackin läheisin kollega törkeiden rikosten yksikössä. Jack näki, että hänellä oli vastaamattomia puheluita.

”Kylläpä kesti...”

”Olin vahingossa läväyttänyt luurin äänettömälle”, Jack sanoi.

”Svenlin antoi meille uuden tutkinnan. Olen matkalla sinne sun kulmillesi. Bagarmossenin ostarilla, viisi minuuttia.”

”Mitä on tapahtunut?” Jack kysyi.

”Mies ammuttu ravintolassa, ilmeisesti jengikuvioita, joten päätyi meidän tontille. Tulenko noukkimaan sut kyytiin?”

Jack huokaisi.

”Ei, mä olen asioilla. Pääsen paikalle kymmenessä minuutissa.”

”Säkö et ole kotona?”

Jack empi. Kun hän ei vastannut, Lasse totesi: ”No nähdään sitten viiden minuutin päästä.” Puhelu päättyi.

Jack manasi itsekseen. Taas ylitöitä luvassa. Alivuokralaisviikkona hän olisi hihkunut riemusta, mutta tänään hän olisi mieluiten mennyt ajoissa kotiin lasten luo. Eikö ampumisille tullut loppua?

Lina

Cappanin hämärässä ravintolasalissa istui Linan teiniaikainen ystävä. Malle näytti säikähtäneeltä, kädet viuhkoivat ja katse vaelsi pitkin salia.

”Malle, miten menee?” Lina kysyi.

Emelie kääntyi katsomaan Linaa kummastunut ilme kasvoiltaan. ”Hän on kysellyt sua.”

”Mun pitää päästä takaisin töihin, voitko selittää sen sun kollegallesi”, Malle selitti kiihkeänä. ”Mä aion haastatella kaikkia, jotka näkivät, kun Svantea ammuttiin. Tämä on iso juttu ja toimittajana mulla on oikeus...”

Lina kohotti kättään yrittäen pysäyttää puhetulvan.

”Oletko loukkaantunut?”

Malle jatkoi puhumista ärtyneen näköisenä, ei näyttänyt kuulevan kysymystä.

”Hän on vahingoittumaton mutta sokissa”, Emelie sanoi. ”Vaikuttaa siltä, että hän näki kaiken ulko-ovelta käytyään osamassa olutta. Hän oli ammutun seurassa, ammuttu on ilmeisesti tunnettu toimittaja.”

Uhriko oli toimittaja? Tieto iski Linaan, tuntui jotenkin pahemmalta kuin jengiampuminen.

Hän kääntyi puhumaan vanhalle ystävälleen.

”Malle, sun pitää ymmärtää, että et voi tehdä nyt töitä. Meidän on kuultava sua, saatava tietää mitä näit.”

”Mutta tämä on mun tilaisuuteni eikä meitä toimittajia saa vaientaa...”

Lina kuunteli puolella korvalla Mallen vuodatusta. Keskus kertoi kuulokkeessa, että tekniikka oli matkalla paikalle, samoin törkeiden rikosten tyypit. Se saattoi tarkoittaa, että Jack ilmaantuisi paikalle.

Lina kyykistyi ja laski kätensä Mallen käsivarrelle.

”Hengitä syvään. Meidän on ensin kuultava sulta kaikki yksityiskohdat, okei?”

”Mä olen jo kertonut. Hain kaksi olutta ja sitten siihen tuli joku kundi skuutilla, pysähtyi Svanten lähelle ennen kuin ampui. Ensimmäisen kerran rintaan. Sitten se käveli lähemmäs ja ampui vielä kerran. Suoraan kasvoihin.”

”Paniitko merkille, miltä ampuja näytti?”

Malle pudisti päätään.

”Yritä muistaa”, Lina kehotti.

”Ehkä mustat vaatteet ja musta lippis tai huppu päässä. Mä en nähnyt kunnolla. Se tyyppi tuli tuolta”, Malle sanoi ja viittoivoimattomasti Folkets husin suuntaan. ”Ja meni tuonne.” Sormi liikkui kauemmas Lagaplanilta.

Olikohan tekijä paennut kävelytietä pitkin esikoulun ohi vai pizzerian käytävää pitkin?

”Siis pohjoiseen tai luoteeseen”, Lina sanoi ja painoi mikrofoninsa nappia ilmoittaakseen tiedon kaikille, jotka olivat mukana tehtävässä. Hän kuuli, että tieto ampujan pakoreitistä välitettiin eteenpäin Kärretorpin ja Dalenin partioille, joiden reitille tekijä saattaisi ilmaantua.

”Ikä?”

Malle viivytelti vastausta.

”En tiedä. Kaksikymmentä, ehkä kaksikymmentäviisi.”

”Pituus?”

”Keskimittainen, luulisin.”

”Ihon- ja hiustenväri?”

”Ehkä vaalea.”

”Mistä te puhuitte ennen ampumista, sinä ja uhri!”

Malle jäykistyi ikään kuin olisi äkkiä hahmottanut, mitä oli tapahtunut. Väri katosi kasvoista ja se nosti kätensä suun eteen. Nousi hätäisesti ja singahti vessaan. Emelie ei sillä kertaa tehnyt elettäkään pysäyttääkseen. Lina kiirehti Mallen perään, mutta se oli lukinnut oven. Lina koputti varovasti.

”Mikä vointi?”

Vähän ajan päästä hän kuuli veden kohisevan ja toisti kysymyksensä. Kuului avautuvan lukon ääni mutta ovi pysyi kiinni. Lina oletti, että hän sai mennä sisään. Malle seiso i vessan nurkassa ja tuijotti Linaa. Se tärise holtittomasti, huojauteli. Lina singahti ottamaan Mallea kiinni hartioista ja ehti juuri ennen kuin ystävä lakosi. Lina laski Mallen varovasti lattialle ja taputteli otsaa muutamalla märällä käsipyyhkeellä, kunnes Malle avasi silmänsä ja alkoi saman tien kyynelehtiä.

”Ei hätää”, Lina rauhoitteli ja auttoi Mallen istumaan.

Vessan avoimesta ovesta hän näki koiranohjaaja Alicen ja saksanpaimenkoira Terrorin ja toivoi, että löytyisi jälkiä seurattavaksi. Oliko tekijä lähtenyt Byälsvägenin suuntaan, miljoonaohjelmataloja kohti? Sieltä se oli mahdollisesti tullutkin, jos ampuminen liittyi katujengeihin. Lina mietti, oliko tilanne muuttunut niin, että jengit ammuskelivat nyt myös toimittajia.

Tekninen tutkija kiirehti ohi. Ambulanssi oli lähtenyt paikalta hiljaa. Lina arvasi, että Svante todettaisiin kuolleeksi ennen kuin ambulanssi ennättäisi sairaalaan.

Lina nykäisi telineestä lisää käsipyyhkeitä ja auttoi Mallen jaloilleen. Kun he pääsivät sohvalle, Lina työnsi pyyhkeet ystävänsä käteen.

”Ole kiltti ja jää tänne, kunnes joku sanoo, että sä voit lähteä. Mun on jatkettava töitä. Ja mieti, muistaisitko vielä jotain.”

Kuulokkeesta kajahti Ronaldon ääni. Se kehotti kaikkia joutilaita ottamaan todistajanlausuntoja ennen kuin ihmiset katoaisivat paikalta. Emelie seisoj lehtiö kädessä ja kirjoitti ylös iäkkään herran antamia tietoja. Baaritiskin takana näkyi ravintolanomistaja hartiat kyyryssä ja kasvoilla huoli. Ravintolassa vallitsi kaaos. Lina käveli vanhemman pyöreän miehen luo. Mackan oli ollut paikassa töissä ikuisuuksia, niin kauan kuin Lina muisti. Hän joutui toisinaan hakemaan äidin baarista, kun Vivianne oli änkyrässä tai häiriköi muita asiakkaita.

He tervehtivät ja Lina kysyi, oliko Mackan nähnyt ampumisen. Mies silitteli ohuita hiuksiaan ennen kuin vastasi.

”Olin valuttamassa tuoppia, kun se tapahtui. Kesti hetken ennen kuin tajusin, että pamahdus kuului täältä läheltä. Juoksin ulos ja näin Svanten kaatuvan. Sitten kuului toinen laukaus.”

”Sä siis näit toisen laukauksen”, Lina totesi.

Mackan katsoi häntä vakavana ja vastasi matalalla äänellä. ”Kai sä tiedät, että Svante kirjoitti jengirikollisuudesta? Mä sanoin hänelle, ettei siitä hyvä seuraisi. Ja katsopa, mitä on tapahtunut. Hirveää. Nyt ne ovat kostaneet.”

Jack

Yhdeksän minuuttia myöhemmin Jack pysäköi Bagarmossenin ostarille ja heitti nopean katseen torin yli. Ravintola Cappanin ympäristö oli eristetty. Ambulanssi seisoj paikalla valot vilkkuen, uhri toivottavasti oli jo matkalla sairaalaan.

Väsytys tarttui Jackiin. Hän kaipasi kotiin, ajatteli taloa ja latioilla pyöriviä villakoiria, jotka oli saatava siivotuksi. Lapsia, jotka tarvitsivat iltaruokaa. Joitain vuosia aiemmin tällainen

työpäivä oli jännittävä. Hän tunsi olevansa mariseva ja ennen aikojaan ikääntynyt ukko, vaikka ei vielä ollut neljäkymmentä.

Hän havaitsi Lassen, joka seisoj virkapukuisen kollegan vieressä. Jack tunnisti partiopoliisin punaisesta tukasta, joka ulottui selkään. Sydämessä muljahti, kun nainen kääntyi ja katsoi suoraan häneen.

Lina.

”Mikä uhrin tilanne on?” Jack kysyi, kun he olivat tervehtineet.

”En tiedä”, Lina sanoi. ”Ei näyttänyt kovin hyvältä.”

”Pulssi sentään löytyi”, sanoi Lasse, joka oli selvästi ehtinyt hankkia tietoa. ”Mutta miestä ammuttiin päähän ja rintaan, joten henkiin jääminen vaatii paljon.”

”Tiedämmekö, kuka uhri on?”

”Svante Blomgren. Entinen toimittaja. Tai nykyinenkin, se on vähän epäselvää”, Lasse sanoi.

”Ai se, pelimiehiä”, Jack sanoi.

Svante oli kirjoittanut ahkerasti Bagarmossenista viimeksi kuluneen vuoden mittaan. Jack ei seurannut toimittajan Facebook-sivustoa, mutta tekstejä näkyi Bagis-ryhmässä, jota Jack kävi ajoin vilkaisemassa pysyäkseen perillä siitä, mitä kotikulmilla tapahtui. Hän muisti melkoisen määrän artikkeleita, joissa Svante oli kirjoittanut paikallisista gangstereista. Jack oli lukenut juttuja melko kiinnostuneena, koska toimittaja näytti tuntevan metrolinjan 17 varrella operoivat rikollisverkostot. Ehkäpä tekstit olivat osuneet kirjoittajaansa omaan nilkkaan.

”Ampuja tuli skuutilla. Kuulemme silminnäkijöitä parhailaan”, Lina sanoi ja osoitti lyhyttä naista, joka kyyhötti hartiat kyyryssä eristysteipin sisäpuolella. Kasvot näyttivät tutuilta. ”Tuo tuossa oli uhrin seurassa. Malle Sanderson.”

Jack yskähti. ”Se Sanderson? Aftonpressenin toimittaja?”

”Se sama. Otin häneltä lausunnon”, Lina sanoi.

”Hyvä”, Jack totesi. ”Saa tulla huomenna käymään meillä tärkeissä rikoksissa, muistaa ehkä enemmän sitten.”

Jack odotti pääsevänsä maltillisesti prässäämään toimittajaa samalla tapaa kuin se oli prässännyt häntä edellissyksynä. Se oli silloin saanut hänet puhumaan sivu suunsa ja käyttänyt sumeilematta tiedot artikkelissaan.

Joku huusi Linan töihin ja Lina häipyi.

Jack kääntyi puhumaan Lasselle.

”Jos muistan oikein, Svante Blomgren asuu täällä. Mun mielestäni meidän pitäisi soittaa lukkosepälle ja käydä läpi sen asunto, kun kerran täällä ollaan.”

Jack etsi puhelimella tietoa tavanomaisilta sivustoilta. Osoite-tiedot olivat salaiset. Oliko Svante joutunut uhkailluksi vai oliko se vain keino pitää vihaiset lukijat loitolla? Mies ei tiettävästi ollut kaihtanut provokaatiota. Poliisin järjestelmästä osoite löytyi pikaisesti.

Jack katsoi Lassea. ”Rusthållarvägen 171. Viiden minuutin ajomatka.”

Ummehtunut tupakan löyhkä täytti Jackin sieraimet, kun Svante Blomgrenin asunnon ovi avautui. Lukkoseppä, kalju ja vatsakas vanhempi mies, kuikuili uteliaana asuntoon. Lasse lähetti miehen matkoihinsa sanoen: ”Kiitos, tästä eteenpäin selviämme omin avuin.” He vetivät muovisuojukset jalkaan ja muovihanskat käteen.

”Pia sanoi, että jutun syyttäjä on Aberstein”, Lasse sanoi.

”Jaahah, maratonsyyttäjä...”

Daniel Aberstein juoksi samaan tyyliin kuin puhui, nopeasti ja pitkään. Toimittajan asunnolla tuntui vääraltä puhua pitkän matkan juoksemisesta, kun he saivat vaivoin vedettyä henkeä.

LINJALLA

TOIMITTAJAN UTELIAISUUS PALKITAA LUODILLA.

Linjalla-sarjan kolmas osa on värikylläinen dekkari, joka imaisee mukaansa kuin television parhaat rikossarjat. Pääosassa ovat tukholmalaislähiön ihmiset tunteineen ja keskinäisine suhteineen.

Aftonpressenin toimittaja Malle Sanderson joutuu todistamaan konkaritoimittajan murhaa ollessaan tämän seurassa lähiöpubin terassilla.

Svante on toimittaja, joka on päässyt petoksia tehtailevan liigan jäljille. Hän on nähnyt asiassa suuren uutisen ainekset. Niinpä hän on kutsunut nuoren ja kunnianhimoisen Mallen kanssaan oluelle. Kesken kaiken, ennen kuin Svante on ehtinyt kertoa mitään todella tärkeää, sähköpotkulaudalla ajava nuori mies ampuu Svanten kuoliaaksi.

Paikallisille poliiseille, Lina Kruselle ja Jack Karlbergille, on töitä luvassa, vaikka juhannus on tulossa.

"Lähettäjä tuntematon on arkirealistinen, ajankohtainen ja jännittävä. Erittäin uskottava poliisiromaani."

- Aftonbladet

	
www.johnnykniga.fi	84.2 978-951-0-48011-3